

A dogmatikus tojás

(S a Szentlélek ott lebegett.
A vizek felett —
Mondja
A dogma)

Adatott vala a tojás,
A meddő, hogy tányérba törjük,
S fias ikre, szemre se más,
Hogy a napfényvel áttükrözzük.

Mint kristály csendjében a múlt,
Úszik a mész-héjba szorult
Ártatlanság, új tik-csoda:
Nász-kastély, kripta-palota.

Háromrét selymes atlasz éje
Burkában a szűzi fehérje
Oly megkísértően szendereg,
Mint álomba hullt női test.

Hát magja?
Felszeg-Sarkról,
Plusz-havasból,
Hova sár, alja
Föld nem ér el, oly magasból
Mélyen lenyúl,
Hím vágyra gyúl
S a fehérjével hangtalanul
Csókba simul.

*

Ember, javíthatatlan gyermek,
Figyeld a begerjedt Szentlelket.
Hajdan-voltak ma-se-más módja:
Parány sejtekben él a dogma.

S hogy láthassad e sarki nászt,
Életviz Szentlélek urát,
Jelképe-forma nyújtom át
Ezt a tojást.

Nem piros hímes,
Figyeld meg jobban, ostoba:
Tyúk fiasa —
Ajándék, húsvéti talányod,
Vidd a fényhez és tanulmányozd!

*

De inkább döbbenj meg és borzongj,
Látván bent azt a labdacsozt,
Nem-óra időmutatót,
Mely maga dönt, hogy meddig élhet
Újszülötte a tojáséjnek;
Fogyván mér időt, mint a Hold —

Sárga titok-ház, halál-homlok.

Míg él a szik,
Míg csíra-sejtjéből telik,
Egy évgyűrű is körbeforgott —
Így szól a — dogma.

Halld, amit mondok:
A meddő is, mint a fias —
De ki ne idd, bent nászt zavarasz.
És kotló-szárny alá se tedd,
Hadd hunyjék bent az ősi csend.

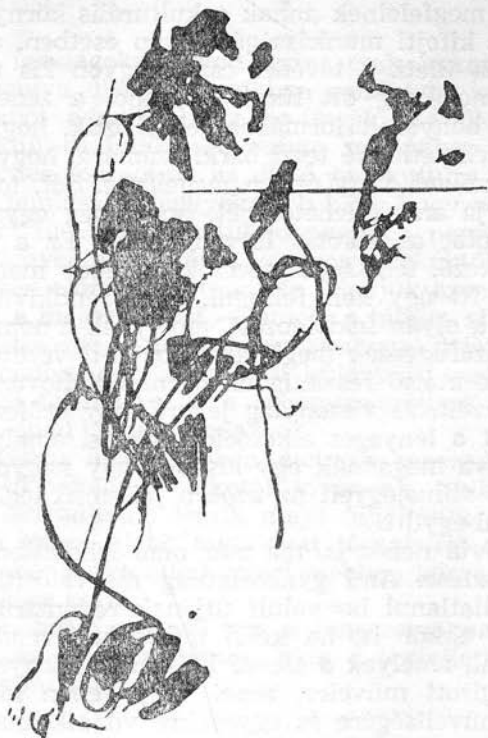
Mert a teremtés bűnnel terhelt,
De szent a nász perce — a kezdet.

Szabadégés

Vörös-göbös nyakukkal láng-kevélyen
A pohos pulykák felmentek a Napba.
A megkönnyező, szentkenetes égen
Felizzva táncol a sok istenadta.

Az új csillagról fénytincs hull a tóba,
A Föld csak hallgat, fegyelme kivár;
A Föld a Napnak mintha ikre volna —
All, áll a sárga udvarban a bál.

Jánky Béla fordításai



Octav
Grigorescu
rajza